

Pyhäkön Lamppu

Helgedomens Lampa 2/2016

Seurakunnat seuraavalle sukupolvelle s. 2

Hääjuhla Golgatalla s. 6 Nuoret tarvitsevat seurakuntaa s. 4

SEURAKUNNAT SEURAAVALLE SUKUPOLVELLE

✍️ JUHANA POHJOLA

Mikä on Lähetyshiippakunnan työn suurimpia koitinkiviä? Se ei ole kirkollisista ja yhteiskunnallisista mitteloista selviäminen. Se ei ole taloutemme kehitys. Se ei ole edes evankelioinnin onnistuminen. Uskollisuus ja yksimielisyys Jumalan sanassa ovat ratkaisevinta. Sen jälkeen suurin haasteemme on, miten lapsemme ja lastenlapsemme löytävät paikkansa ja tehtävänsä seurakunnissamme.

Ensinnäkin tämä kysymys on polttava minulle isänä. Suurinta mitä voin rukoilla on, että saan nähdä lapseni ja muut rakkaani kerran taivaassa. Sitä varten olen halunnut omalta osaltani olla rakentamassa Lähetyshiippakunnassa seurakuntia, jotta heillä ja muillakin olisi paikka syntyä, varttua ja elää Jeesuksen yhteydessä. Toki taitaan kansalaisena voi Suomessa elää muuallakin kuin Lähetyshiippakunnassa. Mutta yhteiskunnallisesti sekavana ja kirkollisesti pimeänä aikana olen vakuuttunut, että jumalanpalveluksemme elämänä ja seurakuntamme kotina ovat parasta hengellistä varustusta kristityn vaelluksella Suomessa. Jos en näin ajattelisi, veisin perheeni muualle.

Kysymykseni vanhempana siten on, miten lapset juurtuvat Jumalan sanaan ja seurakuntaamme. Vanhempien – erityisesti isän – esimerkillä messussa käymisestä ja kotihartauksien pitämisestä on tutkimustenkin mukaan suurin myönteinen vaikutus aikuistuvien nuorten säilymiseen seurakuntayhteydessä. Tietäkää, isovanhemmat, vanhemmat ja kummit, että lasten messuun vieminen on parasta, mitä voitte heille antaa.

Lasten ja varsinkin nuorten kohdalla monet muutkin syyt kuin pastoreidemme ravitsevat saarnat ovat tärkeitä. Ikätoverien kanssa koettua tai kokematon yhteyttä ei voi ohittaa. Siksi Jumala ja ihminen, opetus ja yhteys, kuuluvat seurakunnassa yhteen niin pienten kuin suurtenkin kohdalla. Siksi seurakunnissamme on pyhä- ja

ehtoolliskoulut, vartseja ja nuorteniltoja, leirejä sekä perhepäiviä. Nämä ovat niitä paikkoja, joissa nuorten usko syvenee, yhteys syntyy ja ymmärrys omasta paikasta Lähetyshiippakunnassa hahmottuu.

Vanhempien olisikin hyvä miettiä ensin itse, ei vain missä hengellisissä tapahtumissa, vaan missä luterilaisessa seurakunnassa haluaisivat lapsensa nähdä kymmenen, kahdenkymmenen tai viidenkymmenen vuoden päästä. Sitten on hyvä rukouksin pohtia, miten lasta ja nuorta konkreettisesti tuetaan ja ohjataan siihen suuntaan. Vanhemmat eivät voi viedä uskoa sydämeen ja sitä siellä säilyttää. He eivät voi yksipuolisesti sanella, mihin suuntaan itsenäistyvät nuoret kasvavat. Mutta he voivat valinnoillaan ja esimerkillään kastella Pyhän Hengen istutusta. Jos ja kun haluamme heidän kasvavan meidän seurakunnissamme, silloin näemme tietoisesti vaivaa, että he voivat kulkea kasteesta pyhäkouluun, ehtoolliskoulusta keksäleireillemme ja rippikoulustamme nuorisotyön kautta vastuunkantajiksi seurakuntiimme.

Toiseksi tämä kysymys on polttava minulle hiippakuntadekaanina. Historia osoittaa, miten vaikea taitekohota sukupolvenvaihdos on hengellisissä liikkeissä. Me, jotka olemme jakaneet Luther-säätiön vauhdikkaat alkuvuodet sekä Lähetyshiippakunnan ja sen seurakuntien perustamiset, olemme omakohtaisesti ja taistellenkin selvittäneet työn tärkeyden itsellemme. Miten me osaamme antaa seurakuntiemme viestikapulan eteenpäin niille, joille se on aina ollut itsestäänselvyytenä olemassa? Miten itkevät lapsemme penkeissä ja kännykkää sormeilevat nuoremme kahvipöydässä löytävät ja rakentavat version Lähetyshiippakunta 2.0 tunnustuksen ja messun pohjalta? Se ei tapahdu itsestään näillä hengellisillä markkinoilla, joissa liturginen jumalanpalvelus ja linjakas luterilaisuus eivät ole nuorisokulttuurin valtavirtaa. Kasvava sukupolvi tarvitsee sydämen

lepoa Jeesuksen rintaa vasten ehtoollispöydässä, opetusta uskomme perusteista, rakkaudellista ja totuudellista ilmapiiriä seurakunnissamme. Tarvi- taan tilaa kasvaa, katsella ja koetella, mutta myös rohkaisua ja luottamuk- sen osoittamisen kokemista vastuun- kantotehtäviä opetellessa. Siihen tar- vitaan Lähetyshiippakunnan lapsi- ja nuorisotyön määrätietoista kehittämistä seurakuntakohtaisesti, alueellisesti ja valtakunnallisesti. Paljon on tehty, paljon voidaan vielä tehdä. Rohkaise- vaa on ollut nähdä, että tähän löytyy keskuudestamme intoa, kokemusta ja taitoa. Olemme hyvässä vauhdissa työmaalla rakentamassa seurakuntia seuraavalle sukupolvelle!

Viimeiseksi ristillä Vapahtajamme rukoili psalmia 22. Lainatessaan yhtä jaetta psalmista hän juutalaisena kut- sui kuulijansa laulamaan koko psal- min. Syvimmän kärsimyksen ja hylkä- yksen keskellä hänen meidän syntiem- me tähden verta vuotavilta kasvoiltaan kuului voitollinen todistus: *Jälkeen- tulevaiset palvelevat häntä, tuleville polville kerrotaan hänestä. He tulevat ja julistavat vastedes syntyvälle kan- salle hänen vanhurskauttaan, että hän on tämän tehnyt.* (Ps. 22:31–32) Mei- dät ja meidän lapsemme on suljettu rakkaan Herramme ristin armon suo- jaan. Siinä on ny- kyisyytemme ja tulevaisuutem- me.

VANTAAN JA LOIMAAN SEURAKUNNAT JÄRJESTÄYTYIVÄT

✍️ SAMULI SIIKAVIRTA

📷 JUHANA POHJOLA

Tammii-helmikuun taitteessa Lähetyshiippakunta sai kaksi uutta seurakuntaa, kun messu-yhteisöt järjestäytyivät seurakunnaksi Vantaalla 31.1. ja Loimaalla 3.2.2016. Hiippakuntaneuvosto hyväksyi seurakunnat Lähetyshiippakunnan jäsenyyteen kokouksessaan 11.2.

Vantaan uuden seurakunnan nimeksi valittiin Pyhän Kolminaisuuden luterilainen seurakunta.

- Nimellä tahdotaan suunnata huomio siihen, että jokaisessa messussa kolmiyhteinen Jumala palvelee omiaan, seurakunnan pastoriksi 28.2. asetettu Jussi Halonen taustoittaa.

Ennen järjestäytymistä Vantaalla oli järjestetty viikoittainen messu kahden kuukauden ajan. Seurakunnan perustamisasiakirjan Vantaalla allekirjoitti 35 henkeä, joista suuri osa on aiemmin kuulunut Helsingin Pyhän Markuksen luterilaiseen seurakuntaan. Pyhän Kolminaisuuden luterilaisen seurakunnan perustamisen myötä monen Helsingin pohjoispuolella asuvan kirkkomatka lyhenee merkittävästi. Messu vietetään seurakunnassa joka sunnuntai klo 10:30 Hiekkaharjun vapaa-aikatiloissa, os. Leinikkitie 36.

HENGELLISTÄ RAVINTOA KODINOMAISESSA YHTEISÖSSÄ

Loimaalla uusi seurakunta sai nimekseen Hyvän Paimenen luterilainen seurakunta. Lähetyshiippakunnalla on ollut messuja Loimaalla vuodesta 2014 alkaen. Messuissa on käynyt noin 20-30 henkeä.

- Seurakunnan tarkoitus on tarjota hengellistä ravintoa ja kodinomainen yhteisö kaikille sitä kaipaaville. Jumalanpalveluksiin ovat kaikki tervetulleita, seurakunnan pastorina toimiva Otto Granlund kommentoi.

Hyvän Paimenen luterilainen seurakunta kokoontuu messuun joka toinen keskiviikko klo 18 Loimaan Evankelisella Kansanopistolla (Opistontie 4).

Uusien seurakuntien järjestäytymisen myötä Lähetyshiippakuntaan kuuluu nyt 32 seurakuntaa ympäri Suomea.

KUTSU PAPPISVIHKIMYKSEEN

Tervetuloa pappisvihkimysmessuun Raumalle, Kulttuuritalo Poselliin (Nortamonkatu 12) helluntaina 15.5. klo 10! Piispa Risto Soramies vihki Pyhän Marian seurakunnan kutsun mukaisesti Jukka Perannon palvelemaan seurakuntaa ja koko Kristuksen kirkkoa sanan ja sakramenttien virassa. Tilaisuuden jälkeen vietetään myös kaikille avointa päiväjuhlaa n. klo 14 Villa Tallbossa (Petäjäksentie 178). Onnitteluja vihittäväälle voi lähettää osoitteessa www.lhpk.fi/onnittelut. Sivu avautuu 26.4.

”Oi Pyhä Henki, Herramme, elämän lähde, luojamme, nyt täytä meidät armolla ja voimallasi vahvista” Vk 111:1

Pyhäkön lamppu 2/2016

- 2 Pääkirjoitus
- 3 Utisia
- 4 Salla Gummerus: Nuoret tarvitsevat seurakuntaa
- 6 Häätjuhla Golgatalla
- 8 Tabita – naisopetuslapsi, joka nousi kuolleista
- 9 Seurakunta kasvaa
- 10 Ei kukkaskielinen vaan realistinen kastevirsi

”Eikä Jumalan lamppu ollut vielä sammunut” 1. Sam 3:3

- 11 Valikoituja rukouksia – Rukouskirja kotihartaudessa
 - 12 Andligt och världsligt regemente – Medborgarskap och förmågan att tolka tidens tecken
 - 14 Luterilainen seurakunta lähellä ja kaukana
 - 15 Hartaus
 - 16 H'mat luottaa Jumalan huolenpitoon
- Kannen kuva: Podere: Santa Pia

SALLA GUMMERUS: NUORET TARVITSEVAT SEURAKUNTAA

MINNA LEHRBÄCK

Salla Gummeruksen mukaan seurakunnalla ja jumalanpalveluksella on ratkaiseva merkitys nuoren tulevaisuuteen ja kasvuun aikuisiksi kristityksi.

Salla Gummerus on juuri palannut Lähetyshiippakunnan nuorten viikonloppuleiriltä, jossa hän oli ohjaamassa ensi vuoden isosia. Nuoria oli leirillä hieman yli 20 eri puolelta Suomea, osa rippikoululaisia ja osa isoskoulutuksessa.

- Hieno leiri ja hienoja nuoria! hän summaa.

Jumala on laskenut Sallan sydämelletti juuri nuorisotyön. Se näkyy sekä 35-vuotiaan naisen historiassa että hänen luontevassa ja aidossa tavassaan olla nuorten kanssa.

- Leirityössä parasta on se, että yhdessä tekemisen kautta tutustuu nopeasti. Nautin keskusteluista nuorten kanssa. Nautin erityisesti myös niistä hetkistä, kun yhdessä pysähdymme, hiljennymme, laulamme ja rukoilemme, Salla Gummerus kertoo.

JUMALA JOHDATTI KASVATUSTYÖHÖN

Salla itse kävi rippikoulun 20 vuotta sitten.

- Perhetaustani on rikkinäinen, mutta puolestani on paljon rukoiltu. Rippileirini oli huono kokemus, mutta lähdin silti isoskoulutukseen. Olin aktiivinen kansankirkon seurakuntanuori, vedin kerhoja, olin leireillä ja minusta tuli sitä kautta vastuunkantaja, hän kertoo.

- Rakastuin Raamattuun. En ole missään vaiheessa tehnyt valintaa, että minusta tulisi hengellinen kasvattaja. Oma roolini oli lähinnä hangoitella itsepäisesti vastaan.

Mutta nuorta naista varten oli jo suunnitelma. Jumala sulki Sallalta järjestelmällisesti kaikki muut ovet – ja avasi oven Kauniaisiin Raamattuopistolle. Hän valmistui vuonna 2004 sosionomiksi ja kirkon nuorisotyönohjaajaksi.

Salla on tehnyt töitä kansankirkon nuorisotyössä ja sosiaalialalla, pisin

työkokemus on rippikoulutyöstä ja rippikoulun jälkeisestä nuorisotyöstä.

- Olen erityisesti pitänyt leirityöstä ja Raamatun opettamisesta. Tärkeää on ollut myös äidin virka, ja olen ollut useita vuosia kotiäitinä, viiden lapsen äiti kertoo.

Työssään Salla on oppinut eniten siitä, miten asioita ei pidä tehdä. Hän oli pitkään mukana työssä, jossa nuorille rakennettiin oma nuorten seurakunta.

- Tämä malli toimii liukuportaiden tavoin: varhaisnuorten toiminta, rippikoulu, isoskoulutus, muutama vuosi vastuunkantoa – ja sitten liukuhihna päättyy tyhjiin, nuoret muuttavat pois. Harvat nuoret löytävät paikan nuorten aikuisten toiminnasta tai järjestöjen opiskelijatyöstä. Näin käy silloin, kun keskiössä ei ole leivän murttaminen ja näky yhteisestä seurakunnasta, Salla kuvaa.

TIE RAVINNON LÄHTEELLE

Jyväskylässä sijaitsevan Jesajan seurakunnan jumalanpalvelukseen Salla perheineen tuli ensimmäistä kertaa vuonna 2013 – ennakkoluulojen kera.

- Meillä oli mielikuva korkeakirkollisesta, ehkä lakihenkisestäkkin seurakunnasta, jossa hienot koulutetut ihmiset kokoontuvat. Kuitenkin kohtasimme Jumalan, paimenen ja lauman tavallisia lampaita. Parasta oli se, että saimme vihdoinkin ravintoa. Itse olin saapuessani seurakuntaan väsynyt, rikki, ja eväät olivat loppuneet aikaa sitten, Salla kertoo.

- Ymmärsimme mieheni kanssa, että olimme saapuneet pitkän harhailun jälkeen kotiin.

Salla muistuttaa, että olimme sitten lampaita tai karitsoita, tarvitsemme säännöllistä ravintoa. Tarvitsemme myös seurakuntaa: "Kantakaa toistenne kuormia, niin täytätte Kristuksen lain".

- Nyt olemme saaneet koko perheystäviä myös muista seurakunnista ja olemme iloinneet suuresti tästä.

Salla kertoo, että Jumala on kas-

vattanut häntä menetyksien, yksinäisyyden, rikkinäisyyden ja epävarmuuden kautta luottamaan hänen johdatukseensa.

- Olen saviastia, joka on rikottu monesti. Karstaa ja astian makua on poltettu pois polttouunissa. Olin pitkään käyttämättömänä hyllyllä, olin surullinen ja pettynyt, koska luulin, että Jumala ei tarvitse minua enää.

Nyt Salla on miehensä Jarnon kanssa ottanut hiljalleen tehtäviä Jesajan seurakunnassa.

- Saamme molemmat palvella omilla paikoillamme, Jarno hallituksessa ja minä kasvatustyössä. Olen järjestänyt naistenpäivän ja osallistunut yhdessä Pietarin seurakunnan kanssa perheleirin järjestämiseen. Kuulun nuorisotyön toimikuntaan ja lähdin mukaan rippikoulutyöhön ja isoskoulutukseen. Pidän myös pyhäkoulua.

TUKEA LASTEN KASVATUKSEEN

Sallan mukaan Lähetyshiippakunnan lapsi- ja nuorisotyö voi tukea nuorten kasvua opettamalla, ohjaamalla ja tarjoamalla mahdollisuuksia tavata oman ikäistä seura.

Parhaimmillaan kasvatustyö on, kun sitä tehdään yhdessä – seurakunnista käsin ja seurakuntiin päin. Siihen osallistuvat erityisesti lasten ja nuorten vanhemmat, seurakuntien pastorit, seurakuntalaiset ja muut lähellä olevat aikuiset.

- Me, jotka olemme vanhempia, tarvitsemme seurakunnan tukea lastemme kasvattamiseen. Viime vastuussa siitä on kuitenkin perheen pää: tuoko isä perheensä Jumalan Sanan kuuloon, avataanko Raamattua perheissä, mitä asioita perheessä pidetään tärkeänä, miten lasta ja nuorta kannustetaan? Salla kysyy.

Salla kertoo olevansa huolissaan lapsista ja nuorista, joilta vaaditaan paljon. Hän on tavannut lukuisia väsyneitä lapsia ja nuoria, jotka yrittävät kovien paineiden alla menestyä koulussa ja harrastuksissa ja haluavat suorituksillaan tuottaa iloa

vanhemmilleen.

- Olen itse ollut suurimman osan elämästäni suorittaja. En suosittelen sitä kenellekään. Rukoilen, että osaisimme kasvattaa lapsiamme vastuuseen ilossa, vapaudessa ja rakkaudessa Jumalaan luottaen. Vapauden saa löytää myös uskossa. Jumala ei vaadi meiltä suorituksia, vaan kutsuu yhteensä sanan ja sakramenttien kautta, Salla summaa.

KESKIÖSSÄ JUMALANPALVELUS

Salla Gummerus toivoo, että Lähetys-hiippakunnasta löytyy rohkeutta tehdä oman näköistä nuorisotyötä, omista lähtökohdista ja omiin tarpeisiin.

- Tällä hetkellä työtä tehdään erittäin pienillä resursseilla, työntekijöitä ja rahaa on vähän. Jumala tässä auttakoon. Toivon, että työssä otettaisiin huomioon Raamatun lukeminen, raamattuopetus ja osallisuus seurakuntaan. Eksytystä edeltää aina luopuminen Jumalan sanasta. Nuoretkin eksyvät, mikäli "he eivät tunne kirjoituksia", Salla muistuttaa.

Tänä aikana elektroniikka ja koneet ovat vaarassa ahmaista nuoremmen metalliseen kitaansa. Salla muistuttaa, että myös sitä vastaan taistellakseen lapset ja nuoret tarvitsevat seurakunnan, joka jatkuvasti rukoilee heidän puolestaan. Vaara koskee myös aikuisia: onko meillä aikaa Raamatun lukemiselle, rukoukselle tai seurakunnan vastuutehtäville? Kumpi vie pidemmän korren – seurakunnan tilaisuus vai viihdykkeet ja harrastusmenot?

- Keskiössä on aina jumalanpalvelus. Toivon, että kaikissa seurakunnissa otetaan nuoria mukaan seurakunnan vastuutehtäviin toimimaan aikuisten rinnalla. Jokaiselle varmasti löytyy sopivan kokoisia ja näköisiä tehtäviä. Tärkeää on myös puhua siitä, että jokainen panos on yhtä tärkeä ja arvokas.

KUKAAN EI SAA JÄÄDÄ ULOS

Nuorisotyön haaste on Sallan mukaan nivelvaihe, jossa ei olla lapsia, mutta ei ihan vielä nuoriakaan.

- Rippikoulutyössä on pohtimisen paikka, sillä minusta on vuosia tuntunut siltä, että rippikoulu voisi alkaa jossain muodossa jo aikaisemmin. Harmillista on myös se, että tällä hetkellä nuorten toimintaa järjestetään vaihtelevasti eri puolilla Suomea, ja

kaikilla nuorilla ei ole välimatkojen takia mahdollisuutta osallistua siihen, hän sanoo.

Nuorisotyön tavoite on kuitenkin selkeä: tarjota eri kokoisille lampaille sopivaa ravintoa ja ottaa kaikki mukaan.

- Nuorisotyön vastuunkantajien tärkeimpiä tehtäviä on varmistaa, että kukaan lapsista tai nuorista ei koe jäävänsä ulkopuolelle tai vaille huomio-

ta. Toivoisin, että jokainen nuori voisi saada sellaisen raamatuntutuntemuksen, että Jumala voisi puhua heille sanansa kautta elämän myrskyissä.

HÄÄJUHLA GOLGATALLA

☞ JUHANA POHJOLA 📷 WIKIMEDIA COMMONS

Raatun yksi kantava teema on Jumalan ja Israelin kansan avioliitto. Herra on sulhanen, joka on kihlannut Israelin omakseen. Avioliitto solmittiin Siinain vuorella. Liitto tarkoitti pyhän ja rikkumatton perhesiteen muodostamista. Häät muodostuivat tuohon aikaan kolmesta osasta: sopimuksesta, täyttymyksestä aviovuoteesta ja juhlasta. Siinaila Herra ilmoitti lakinsa, johon kansa vastasi myöntävästi. Täyttymyksen liitto sai uhriveren kautta. Lopuksi vietettiin juhlaa yhteisellä aterialla (2. Moos. 24:7–). Profeetat viittaavat tähän aviosuhteeseen: ”Minä kuljin sinun ohitsemi ja näin, että oli tullut aikasi, rakkauden aika. Minä levitin sinun yllesi viittani liepeen ja verhosin alastomuutesi. Minä vannoin sinulle valan ja solmin liiton kanssasi, ja sinä tulit minun omakseni.” (Hoos. 16:8, Jes. 54:5, Jer. 2:1) Tästä liitosta Lau-lujen laulu puhuu väkevin kuvin.

USKOTTOMUUS JA USKOLLISUUS

Herran ja Israelin avioliitto oli onneton. Rakkaus ja uskollisuus olivat yksipuolista. Kun Raamattu kuvaa kansan rikkomuksia, sen ytimessä ei ole vain lakien tai kieltojen rikkomisen. Synnin olemus on uskottomuus rakastavaa puolisoa kohtaan. Mustasukkaisena Herra valittaa, miten hänet on hylätty. Toiset rakastajat eli vieraat jumalat on otettu tilalle. Hengellinen aviouskottomuus kaikuu profeettojen saarnoissa: ”Niin kuin vaimo on uskon puolisolensa, niin olette te, Israelin heimo, olleet uskottomat minulle.” (Jer. 3:20, Jes. 1:21, Hoos. 16:15–)

Herra ei kuitenkaan väsy rakastamasta portoksi muuttunutta vaimoan. Samalla hän lupaa, että kerran koittaa aika, jolloin tämä onneton rakkausker-tomus muuttuu. Silloin uskottomuus pyyhitään pois ja Herra uudistaa avioliiton kansansa kanssa: ”Sinä päivänä, sanoo Herra, sinä puhuttelet minua: ’Minun mieheni’, etkä enää puhutte-le minua: ’Minun Baalini’;... Ja minä kihlaan sinut itselleni ikiajoiksi, kihlaan sinut itselleni vanhurskaudella ja tuomiolla, armolla ja laupeudella, kih-

laan sinut itselleni uskollisuudella, ja sinä olet tunteva Herran.” (Hoos. 2:15 Jes. 54–5, Jer. 31:31–34).

SULHASSEN BESTMAN

Kun Johannes Kastaja julistaa Jordannin rantapenkoilla, hänellä on selvä viesti siitä, kuka Jeesus Nasaretilainen on: ”Sulhanen on se, jolla on morsian. Mutta sulhasen ystävä seisoo hänen vieressään ja kuuntelee, mitä hän puhuu, ja iloitsee suuresti sulhas-ta kuunnellessaan.” (Joh. 3:28) Jeesus esitellään siis sulhasena ja Johannes tämän bestmanina. Sulhasen ystävä toimi avioliitton todistajana. Samoin bestmanin virkaan kuului viedä morsian sulhasen luo. Tätä ennen morsian oli peseytynyt (vrt. Hoos. 23:40, Ef. 5:26). Juuri tätä Johannes teki kutsu-malla kansaa parannukseen ja kasteel-le sulhasen tuloa varten!

Kuunnellessaan Herran lähettämän sulhasen ääntä Johannes ilmoitti Jere-mian profetian toteutuneen ja messi-aanisen ajan alkaneen: ”Vielä tulee aika, jolloin täältä kuuluu ilon ja riemun huuto, sulhasen ja morsiamen ääni... Kun se aika koittaa, Daavidin suvusta nousee Vanhurskas Verso.” (Jer. 33:10)

SULHASSEN HÄÄATERIA

Jeesus teki ensimmäisen tunnustekon-sa Kaanaan häissä muuttamalla veden viiniksi. Hän itse läsnäolollaan pyhitti avioliiton. Jeesus ei vain ilmaise messiaanisen ajan alkaneen viini-ih-meellä, vaan hän samaistuu sulhasen rooliin. Kun Maria esittää Jeesukselle tarpeen viinistä, Jeesus ottaa sulhasen paikan. Sulhanenhan oli vastuus-sa viinistä häissä. ”Kutsui edeskäy-pä yljän ja sanoi hänelle:... Sinä olet säästännyt hyvän viinin tähän asti.” (Joh. 2:9–10) Messiaanisella ihmeel-lään Jeesus ilmaisee olevansa luvatu sulhanen. Sen lisäksi Jeesus sanoo äidilleen: ”Nainen, minun aikani ei ole vielä tullut!” Jeesuksen aika koitti hänen kärsimyksessään. ”Jeesus tie-si hetkensä tulleen, että hän oli siir-tyvä tästä maailmasta Isän tykö, niin hän, joka oli rakastanut omiansa, jotka

maailmassa olivat, osoitti heille rak-kautta loppuun asti.” (Joh. 13:1). Ja ehtoollisella oltaessa Jeesus ilmoit-taa hetkensä tulleen. Siksi hän haluaa viettää aterian kahdentoista opetuslap-sen kanssa. Nämä edustavat morsian-ta, uutta Israelia. Jeesuksen aika koit-ti, kun hän asetti uuden liiton aterian. Tämä liitto täydellistyy veriuhrilla ai-van kuten kerran Siinain hääaterialla (2. Moos. 24:8). Nyt sulhanen lahjoit-taa parhaan viinin, oman verensä uu-den liiton hääaterialla. Näin sulhanen antaa kokonaan itsensä ja lahjansa morsiamelleen.

JEESUKSEN HÄÄPÄIVÄ

Jeesus opettaa olevansa Jumala, jo-ka sulhasena uudistaa liiton kansan kanssa. Tämä ilmenee vastauksessa kysymykseen, miksi hänen opetuslap-sena eivät paastota: ”Eivät kai häävie-raat voi paastota silloin, kun sulhanen vielä on heidän kanssaan! Niin kauan kuin sulhanen on heidän joukossaan, he eivät voi paastota. Vielä tulee se-kin aika, jolloin sulhanen on poissa, ja silloin, sinä päivänä he paastoavat.” (Mark. 2:18)

Juutalaiset häät kestivät yleensä seitsemän päivää. Bestmanin lisäk-si sulhasella oli apunaan ”hääsalin pojat”. Se on tarkka käänös häävi-eraista. Kyse ei ole vain tavallisista vieraista, vaan niistä jotka valmistivat morsiuskammion (*huppah*) ja viettivät sulhasen kanssa juhlapäivät. Jeesus siis sanoo, että apostolit ovat meneil-lään olevassa juhlassa hääsalin poikia eivätkä tietenkään voi siksi paastota. Paastoamalla he kieltäisivät Jeesuksen olevan sulhanen! Mihin asti hääsalin pojat juhlivat? Sulhasen poismenoon asti. Milloin sulhanen poistuu? Mennessään morsiuskammioon. Mitä sil-loin tapahtuu? Avioliitto pannaan täy-täntöön. Mihin Jeesus poistuu? Gol-gatalle. Milloin avioliitto täydelliste-tään? Ristillä. Mikä on siis Jeesuksen varsinainen hääpäivä? Pitkäperjantai. Hän on se luvattu sulhanen, joka otta-malla synnin ja kaiken uskottomuuden pois solmii ja tekee täydelliseksi ve-rellään uudistetun liiton.

GOLGATAN HÄÄJUHLA

Miten iloinen häätjuhla ja karmea teolituspaalu voivat sopia yhteen? Tutkija Brant Pitren mukaan kärsimyspäivä antaa siihen useita viittauksia. Ensinnäkin evankeliumi kertoo, että Jeesusta pilkattiin juutalaisten kuninkaana laittamalla hänen päähänsä orjantappurakruunu. Kuninkaiden lisäksi muutkin saattoivat pitää kruunua. Juutalaiseen hääkulttuuriin kuului, että sulhanen oli juhlan kuningas. Siksi hän piti kruunua päässään. Rabbiiniset tekstit todistavat, että Jeesuksen aikanakin tämä oli tapana, sillä se kiellettiin Vespaniuksen sotien aikana eli ennen Jerusalemin tuhoa vuonna 70. Kruunu päässään seisova runneltu Jeesus ei viestitä olevansa vain kuningas vaan myös sulhanen, joka rakastaa puolisoaan loppuun asti.

Toiseksi hääteltoa juutalaisessa traditiossa rakennettiin mitoiltaan ja ko-

risteiltaan muistuttamaan temppelin kaikkein pyhintä. Yhä edelleen juutalaiset morsiusparit vihitään kannettavan katoksen alla. Sulhanen saattoi pukeutua papilliseen asuun, jota Jeesuksen saumaton ihokas muistutti. Herra solmi liiton veren kautta Israelin kanssa telttapyhäkössä. Jeesus täydellistää uuden liiton verensä kautta Golgatan morsiuskammiossa, jossa vuodatettu veri avaa tien temppelin kaikkein pyhimpään (Hepr. 10:19).

Kolmanneksi Johannes kertoo, miten ristillä lävistetyn Jeesuksen kyljestä (pleura) vuosi vettä ja verta (19:34). Tämä palauttaa mieleen, miten Adamin morsian syntyi. Jumalan teki Adamin kyljestä (pleura) Eevan (1. Moos. 2:21). Jeesuksen morsian on hänen kirkkonsa, joka syntyy veden ja veren eli kasteen ja ehtoollisen kautta. Kirkko on se morsian, joka Pyhän Hengen voimasta voi tunnustaa sulhaselleen

Hoosean ennustamin sanoin: Minun mieheni. Tähän pelastushistorian suureen rakkauskertomukseen Paavalikin viittaa avioliitto-opetuksessaan: ”Tämä salaisuus on suuri; minä tarkoitan Kristusta ja seurakuntaa.” (Ef. 5:32)

LOPULLINEN TÄYTTYMYS

Golgatan häätjuhlasta ja hautakammioista ulos astunut sulhanen elää profeettojen ennustamassa uudessa liitossa kirkkonsa kanssa. ”Aurinko nousee kuin sulhanen hääteltästäan.” (Ps. 19:5) Siihen on juutalaisten lisäksi liitetty myös pakanat. Tämä saa täyttymyksensä vasta kerran taivaassa. Siitä Jeesus puhui vertauksessaan kuninkaan pojan häistä (Matt. 22) ja kymmenestä morsiusneidosta (Matt. 25). Juutalaisen tavan mukaan sulhanen kuului valmistaa myös koti, jonne tuoda vaimonsa. Siitä taivaan kodista Jeesus puhui (häät)aterialla: ”Älköön sydämenne olko levoton... meidän valmistamaan teille asuinsijan.” (Joh. 14:1)

Raamattu näin opettaa, että kristillinen avioliitto on enemmän kuin maallinen sopimus, koska se heijastaa Kristuksen ja seurakunnan suhdetta. Varsinaisesti Golgatan häätjuhla vakuuttaa, miten valtavaa on Kristuksen rakkaus. Hänen uskollisuutensa ei lopu milloinkaan. Hän antaa itsensä kokonaan sinulle häätaterialla. Hän vie sinut seurakuntamorsiamen yhteydessä taivaan juhlaan.

Täyttymyksen näköalaan Raamattu päättyy. Ilmestyskirjassa verhoa ei vedetä sivuun vain maailman tulevaisuudesta. Siinä juutalaisen häätjuhlan tapaan morsian paljastetaan hunnun takaa. Silloin ilmestyy kirkko kaikessa ihanuudessaan ilman synnin tahraa. Silloin saamme nähdä ja kokea sitä onnea, mitä häätjuhlat jo ajassa ennakkoivat. ”Iloitkaamme ja riemuitkaamme ja antakaamme kunnia hänelle, sillä Karitsan häät ovat tulleet, ja hänen vaimonsa on itsensä valmistanut.” (Ilm. 19:6)

✍ MAILIS JANATUINEN

TABITA – NAISOPETUSLAPSI, JOKA NOUSI KUOLLEISTA

”Niiden kahdentoista” apostolin joukkoon Jeesus ei valinnut naisia, mutta häntä seurasi myös suurempi joukko oppilaita. Opetuslapsiksi alettiin vähitellen nimittää kaikkia Jeesukseen uskovia miehiä ja naisia (Ap. t. 6:1, 7; 9:1; 11:26 jne.). Emme kuitenkaan tunne Uudesta testamentista kuin yhden naisen, jota nimitetään ”opetuslapsettareksi” sanan feminiinimuodossa.

”Mutta Joppessa oli *naisopetuslapsi*, nimeltä Tabita, mikä kreikkaksi käännettynä on Dorkas; hän teki paljon hyviä töitä ja antoi runsaasti almuja.” (Ap. t. 9:36) Ilmeisesti kysymyksessä oli varakas nainen, jolla ei ollut omaa perhettä. Edes kuolinpäivänä ei mainita hänen vanhempiaan, miestään tai lapsiaan. Siitä voimme päätellä, että joko heitä ei ollut, tai sitten he olivat hänet hylänneet. Mutta Joppen seurakunnasta Tabita oli löytänyt itselleen uuden perheen ja uuden tehtävän.

VARAKAS HYVÄNTEKIJÄ SEURAKUNNASSA

Köyhien leskien osa oli tuohon aikaan hyvin vaikea, kuten se on vieläkin niissä maissa, joissa ei tunneta kunnollista sosiaaliturvaa. Seurakunta lupasi huolehtia naispuolisista jäsenistään, jotka perhe oli hylännyt heidän kristillisen uskonsa vuoksi, tai jotka muuten olivat jääneet vaille maallista turvaa. Heidän paristaan Tabitakin löysi elämäntehtävänsä. Hän piti kodissaan leskien vanhainkotia ja huolehti hoidokeistaan kaikin tavoin, muun muassa ompelemalla heille vaatteita. Tämä saattaa tuntua meistä täpötäysien vaatekaappien omistajista vähäpätöiseltä asialta, mutta sitä se ei suinkaan ole. Maailmasta löytyy tänäkin päivänä miljoonia ihmisiä, joilla ei ole muuta kuin ryysyjä päälleen puettavaksi.

Tabitan sydämen lämpö oli var-

maan vaikuttanut omalta osaltaan Joppen seurakunnan nopeaan kasvuun. Tämä nainen ei tavoitellut johtajan asemaa; sen sijaan hän käytti aikansa rakkauden palveluun. Paavali sanoo, etteivät kielillä puhuminen, profetoiminen ja salaisuuksien tietäminen ole mitään rakkauteen verrattuna. Vilpittömän rakkaus vetää aina ja kaikkialla ihmisiä puoleensa. Lesket rakastivat hyväntekijäänsä, eivätkä pakanatkaan voineet olla ihailematta hänen uhrautuvaisuuttaan.

KUOLLEISTA HERÄTTÄMINEN KOROSTAA RAKKAUDENTYÖN MERKITYSTÄ

”Mutta noihin aikoihin Tabita sairastui ja kuoli, ja hänet pestiin ja kannettiin kattohuoneeseen.” (9:37) Suru Joppen seurakunnassa oli suuri. Lesket eivät tienneet, mihin he nyt joutuisivat, ja kuka heistä pitäisi huolta. Hädässään he päättivät kutsua paikalle Pietarin, joka sattui olemaan kaupungissa ”piis-pantarkastuksella”. ”Kun hän tuli paikalle, hänet vietiin kattohuoneeseen, ja leskivaimot kerääntyivät hänen ympärilleen ja näyttivät itkien hänelle paitoja ja muita vaatteita, jotka Dorkas oli tehnyt ollessaan vielä heidän kanssaan.” (9:39)

Muistona vainajasta olivat jäljellä enää vain hänen taitavien käsiensä valmistamat vaatteet. Niissä näkyi Tabitan rakkaus kouriintuntuvan selvästi. Pietari tajusi, että seurakunnan lesket tarvitsivat yhä naisopetuslastaan, ja siksi hän uskalsi pyytää Jumalalta suurta ihmettä. ”Pietari käski kaikkien poistua. Hän polvistui ja rukoili. Sitten hän kääntyi vainajan puoleen ja sanoi: ’Tabita, nouse!’ Nainen avasi silmänsä, ja nähdessään Pietarin hän nousi istumaan. Pietari ojensi hänelle kätensä ja auttoi hänet jalkeille. Sitten hän kutsui huoneeseen lesket ja kaikki pyhät, ja he saivat nähdä, että Tabi-

ta oli elossa. Tapahtumasta levisi tieto ympäri Joppaa, ja monet uskoivat nyt Herraan.” (9:40–42)

Tabitasta tuli yksi niitä harvoja ihmisiä, joiden Raamattu kertoo heränneen kuolleista. Huomatkaa, että tämä ihme tapahtui naiselle, joka johti pientä vanhainkotia Joppessa, eikä esimerkiksi Jaakobille, yhdelle Jerusalemin seurakunnan johtajista, jonka Herodes tapatti miekalla (12:2).

ANNA KÄTESI JUMALAN VALTAKUNNAN KÄYTTÖÖN

Sisareni, etkö sinäkin tahtoisi rukoilla, että Herra tekisi sinusta todellisen naisopetuslapsen? Pyydä, että hän osoittaisi sinulle oman tehtäväsi seurakunnassa. Jos sinulla on taitavat kädet, eivät ne suinkaan ole mikään vähäinen lahja Jumalan valtakunnassa.

Myös köyhät lesket ympäri maailmaa tarvitsevat kättesi työn tuloksia. Lähetystyötä on aina tuettu uskollisten naisopetuslasten rukousten, käsitöiden ja myyjäisten avulla. Vasta taivaassa tulemme näkemään, mitä kaikkea naiset ovat tässäkin suhteessa saaneet aikaan.

Mutta kumpi asia Tabitan elämäntarinassa on mielestäsi koskettavampi: ihmekö vai arkisissa asioissa esiin tuleva rakkaus?

SEURAKUNTA KASVATTA

✍️ PAULIINA PYLVÄNÄINEN 📷 KARI PUUSTINEN

Seison kirkkosalin parvella sun-
tiohommissa. Lasken väkimää-
rää. Tehtävä on yllättävän haas-
teellinen: Aina joku kurkistaakin tuo-
lin alta tai kömpii toisen syliin. Huo-
masinkohan jo tuon turvakaukalon?

Seurakunnissamme on ilahduttavan
paljon perheitä, joissa lapset ja nuor-
ret voivat kasvaa kristittyinä. Vähäs-
sä katekismuksessa Luther velvoittaa
isät opettamaan kristinuskon perusasi-
at perheenväelleen. Lasten ja nuorten
kristillinen kasvatus onkin ensisijai-
sesti vanhempien vastuulla. Mutta mi-
kä on seurakunnan rooli?

KASVATUKSEN ULOTTUVUDET

Kasvaakseen kristittyinä lapsen täytyy
saada tietää, mihin uskomme. Hänen
on saatava kuulla Kristuksen pelasta-
vasta teosta. Lapsen on päästävä kuu-
lemaan ja lukemaan, mitä sanassa sa-
notaan. Hänelle on kerrottava, miten
elämme kristillistä arkea ja juhlaa. Si-
ten opettaminen on kristillisen kasva-
tuksen olennainen osa. Seurakunnis-
samme sitä on tarjolla monessa muo-
dossa. Lapsen kannalta olisi parasta,
jos hän saisi kehitysvaiheensa mukais-
ta opetusta.

Samalla myös vanhemmat saattavat
mieltä, miten kasvattaa lapsiaan kris-
tillisesti. Kuinka löytäisimme yhtei-
sen tavan rukoilla, pitää kotihartauk-
sia, tutustua kristilliseen musiikkiin?
Miten voisimme ratkaista haastavia
tilanteita kristillisten arvojen mukaan?
Seurakunnassa he saavat turvallisen
paikan kasvaa vanhempina. Saarnoi-
sa voi olla hyvinkin paikallaan joskus
käsitellä kristillisen kasvatuksen kipu-
kohtia. Vanhempien kasvu heijastuu
lapsiin, sillä heidän asenteensa kristit-
tyinä elämiseen välittyy lapsille sekä
sanallisesti että sanattomasti, tahalli-
sesti että tahattomasti.

Kun värityskirjat rusinoineen eivät
enää riitä, kaverit ovat vähän vanhem-
malle lapselle hyvä syy lähteä mukaan
seurakunnan tilaisuuksiin. Myös kris-
tittyinä kasvamisen kannalta on tär-

keää, että lapsella on samalla tavalla
uskovia kavereita. Vastaavasti myös
vanhemmat saattavat kaivata vertais-
tukea. Seurakunnassa voi avautua ka-
nava jos toinenkin, jonka kautta sekä
lapset että heidän vanhempansa pys-
tyvät tutustumaan toisiinsa paremmin.
Kunpa mahdollisimman monelle per-
heelle tarjoutuisi tilaisuus viivähtää
hetki kirkkokahvikupillisen äärellä.

Kristillisen kasvatuksen tulos on
psykologian oppien mukaan kristityn
ihmisen identiteetti. Kristityn identi-
teetin muodostanut ihminen on niin
sanotusti sinut uskonsa kanssa: Hän
tietää ja tuntee, mihin hän uskoo ja
miksi. Erityisesti nuori hahmotte-
lee oman identiteettinsä rajoja. Kris-
tinuskoa tunnustavalle tämä voi olla
haastavaa, sillä meidän aikanamme
hän poikkeaa väistämättä jollain ta-
valla valtavirrasta. Nuorelle ei siten
ole hyväksi jättäytyä pohtimaan ja us-
komaan yksin. Sanan opettamisen ja
kristittyjen kaverien lisäksi hän tar-
vitsee uskon esikuvia (1. Tim. 4:12).
Seurakunnassa nuori pääsee tutustu-
maan pastoriin ja muihin vanhempiin
kristittyihin, jotka voivat omalla esi-
merkkillään tarjota hänelle rohkaisevan
mallin.

MONTA TAPAA KASVATTA

Seurakunnissamme järjestetään mo-
nenlaisia tilaisuuksia, jotka omalta
osaltaan tukevat kristillistä kasvatta-
mista. Niitä ovat lapsille ja nuorille
suunnatut erityiset tilaisuudet, kuten
pyhäkoulut, koululais- ja nuortenil-
lat sekä leirit. Sanan äärellä elämisen
ohella lapset ja nuoret tutustuvat niis-
sä toisiinsa ja parhaassa tapauksessa
heidän välisensä yhteenkuuluvuuden
tunne vahvistuu. Leireillä heillä on
mahdollisuus yhdessä aikuisten kans-
sa keskittyä harjoittelemaan kristityn
seurakuntaperheen elämää käytännös-
sä, vieläpä vuorokauden ympäri. Yh-
teisen tekemisen kautta lapsi ja nuori
voi oivaltaa myös vastuunkantamisen
ilon ja merkityksen.

Seurakunnan ja vanhempien yh-
teisenä päätavoitteena kristillisessä
kasvatuksessa tulisi silti olla elinikäi-
nen seurakuntayhteys. Lapsi ja nuori
on kotoutettava messuun. Leikkisäs-
ti voisimmekin puhua muotisuomeksi
”messuuttamisesta”. Messussa kaikki
taivaan aarteet ovat koko Jumalan per-
hevään saatavilla. Jeesus itse kutsui
lapsia luokseen ja siunasi heitä (Mark.
9:16). Siten lapsella on pienestä pitäen
oikeus elää jumalanpalvelusyhteydes-
sä. Hänen on saatava tutustua mes-
sun kulkuun, musiikkiin, rukouksiin
ja päästävä ehtoollispöytään. Samalla
häntä on ohjattava, miten jumalanpal-
veluksessa toimitaan ja käyttäydytään.
Säännöllinen osallistuminen olisikin
suotavaa, sillä messussa oppii ole-
maan vain olemalla messussa.

Messuuttamisessa voivat kaikki
seurakunnan jäsenet omalta osaltaan
olla mukana. Miksi emme yhdessä
rukoilisi ja pitäisi huolta, että jokainen
lapsi ja nuori tulisi paikalle tervetul-
leena, tietäisi, miten messussa toimi-
taan – ja tuntisi olevansa kotona?

EI KUKKAISKIELINEN VAAN REALISTINEN KASTE VIRSI

ANSI SIMOJOKI

EVA PITKÄRANTA

Kallisarvoinen lapsikaste on raamatturealismien ohentuessa ja hävitessä kokenut vahingollisen muutoksen. Huomio on siirtynyt herttaiseen lapsoseen sen vahvan lääkkeen sijasta, joka perisynnistä osalliselle ja kuoleman alaiselle pienelle tai täysikasvuiselle ihmiselle annetaan pyhän kasteen sakramentissa.

Muutos näkyy mm. Lutherin uusi-testamentillisen kastevirren tulkuttomana silpomisena (VK 214, vrt. LV 727). Lepertelyä ovat edesauttaneet 1800-luvun valistushenkiset kirkkokäsikirjat, joista oli poistettu eksorkismi eli pahan hengen poisajaminen ja abrenuntiaatio eli julkinen luopuminen Perkeleestä ja kaikista hänen menoistaan ja teoistaan. Pyhä kaste ei kuitenkaan ole mikään kukkaskielen paikka. Pyhän kasteen toimittamisessa lyödään itseään Saatanaa suulle, kun Kristus kasteen sakramentissa tempaa synnissä sinneen ja syntyneen, kadotetun ja tuomitun ihmisen omakseen kaikkien pyhien joukkoon. Kun alttarin sakramenttia kutsutaan kuolemattomuuden lääkkeeksi, niin miksi parantavaksi solumyrkyksi meidän pitäisi nimittää kaiken kristillisyyden perustusta, pyhää kastetta?

Saksissa elänyt pastori Paul Gerhardt (1607–1676) oli tinkimätön aitoluterilainen, joka tohti opin asioissa vastustaa itseään Brandenburgin vaaliruhtinasta. Hän on ajan myötä osoittautunut suurimmaksi virsirunoilijaksi, jonka virret kelpaavat niillekin kristityille, joiden oppeja Gerhardt luterilaisuudestaan periksi antamatta vastusti. Gerhardtin virret tekee vastustamattomaksi syvälinen Raamatun tuntemus, joka on puettu rikkaaseen, hienoon, konstailemattomaan ja havainnolliseen runotyylisiin.

Yksi Paul Gerhardtin virsi on kuitenkin yleensä ollut kateissa. Se on valtava kastevirsi ”Du Volk, das du

getaufet bist” vuodelta 1667. Kohtasin maininnan häivähdyksen siitä lukiesani Nairobissa erästä teologista artikkelia. Lähdin vihjeen saatuaani tuota tuntematonta virttä pyydystämään. Lopulta sen löysin. Virren voima ja rikkaus saivat minut aivan hengästymään. Vaikutusta lisäsi J.G. Ebelingin (1637–1696) mahtava sävelmä. En jäänyt kuitenkaan henkeäni haukkomaan, vaan ryhdyin heti kääntämään virttä suomeksi.

Kaunopuheinen Gerhardt ei todellakaan lepertele. Hän kuvaa perisynnin kaamean todellisuuden ja pelastuksen tarpeen elävästi säkeistöissä 1–4:

Turmeltu olit syntinen / jo ennen syntymääsi, / lapsena elit kirouksen, / kun imit äitiäsi. / Vanhemmitasi periä / sait luonnon, joka hyvyttä / vain vihaa Jumalansa.

Lääkekaappi turmelusta ja Jumalan vihaa vastaan avataan säkeistöissä 5–8:

Vaan kasteen vesi kaikki nuo / kukistaa, maahan kaataa. / Autuuden kylpy uutta luo, / se siunatuksi saattaa / Aadamin synnin perijät / ja itse synnin tekijät, / luontomme aivan pahan.

Meidän kuolemaa ja kadotusta pelkäävien on opittava, että itse kuolema ja helvetti ovatkin kasteemme vuoksi hätää kärsimässä:

On turmeltunut luontomme / kirouksen raatelema. / Kasteessa parantuu myös se / veressä hoidettuna. / Kuolema tässä kuoleekin, / tuo kuristaja hirmuisin. / Helvetti maahan lyödään.

Säkeistöissä 9–10 Gerhardt aivan intoutuu ylistämään kastetta opettaessaan, mitä tämä pyhä sakramentti on:

Oi pyhää ihmekylpyä, / oi vettä verratonta! / Ei maailmasta löytyä / voi yhtä suurenmoista.

Kaste Pyhän Hengen työnä esitetään maanläheisen havainnollisesti:

Ei ole vesi kasteessa / vain vetä kaivoistamme, / vaan Jumalamme sanassa / me pelastuksen saamme. / Sen veden Henki voimallaan / yhdistää itse Jumalaan, / Jeesuksen suureen nimeen.

Kasteen velvoitus ja apu pyhään elämään lausutaan selkeänä evankeliumina:

Kasteessa puhdistettuna / nyt elä elämäsi / ja kristittyinä vaella / kuin tahtoo Ystäväsi / Jeesus, hän, joka puvullaan / kaunistaa pelastettujaan / taivaansa kunnia.

Olen puhunut lepertelystä, jota ei Paul Gerhardtin kastevirrestä löydä. Sen sijaan se on täynnä elämämme ja Pyhän Raamatun riemuntäyteistä ja voitonriemuista realismia. Siinäkö myös syy Gerhardtin kastevirren katoamiseen yleisestä tietoisuudesta? Luterilaisia virsiä -kirja on nyt avannut tämänkin kirkkaan lähteen kuin patriarkka Iisak, joka kaivautti auki filistealaisten tukkimat isänsä Aabrahamin kaivot (1. Moos. 26:18).

VALIKOITUJA RUKOUKSIA – RUKOUSKIRJA KOTIHARTAUDESSA

WILLE HUUSKONEN

Luterilaisia virsiä -kirjan lopussa on valikoima rukouksia erilaisiin tilaisuuksiin. Tärkein lähde näille rukouksille on ollut vuoden 1913 kirkkokäsikirja, ja monet rukouksista ovat ilmestyneet suomeksi painettuna jo vuoden 1701 virsikirjassa. Vuosisatoja sitten jos kodista löytyi yksi kirja, se oli virsikirja – ei esimerkiksi Raamattu. Siksi virsikirjaan haluttiin painaa uskonelämän kannalta tarpeellista sisältöä, joka palvelisi myös jumalanpalveluksen ulkopuolella. Tätä perinnettä on Luterilaisia virsiä -kirjassa haluttu jatkaa.

KATEKISMUSRUKOUKSET

Valikoituja rukouksia -osio alkaa Vähän katekismuksen päivittäisillä rukouksilla. Lutherin päivittäisen hartauden kulmakivenä olivat uskontunnustus ja isä meidän -rukous. Lisäksi hän laati lyhyet rukoukset aamuun, iltaan ja ruokailuun.

Tämä katekismuksen malli Isä meidän -rukoukseen ja uskontunnustukseen palautuvasta hartauselämästä on yhä edelleen suositeltava kotien hartauteen ja kunkin omaan yksilölliseen hartauteen. Sanat painuvat sydämeen ja saarnaavat sieltä meille.

VALIKOIDUT RUKOUKSET JA PSALMIT RUKOUSKIRJANA

Katekismuksen päivittäisten rukousten lisäksi kirjassa on rukouksia kullekin viikonpäivälle erikseen, kirkkovuoden eri ajankohtiin ja erityistilanteisiin. Tarkoitus on, että rukouskirja palvelee myös pienoshartauskirjana ja lohdutuskirjana. Rukouksissa vedotaan Jumalan lupauksiin ja pyydetään häneltä sitä hyvää, jonka tiedämme olevan hänen tahtonsa mukaista. Tällä tavoin nämä valmiit rukoukset toimivat kahteen suuntaan: samalla kun me tuomme Jumalan eteen tarpeemme

ja huolestamme, rukousten sanat saarnaavat meille Jumalan hyvyydestä ja lupauksista.

Tietyistä rukouksista voi myös tulla rakkaita, kun niitä käyttää uudestaan ja uudestaan. Erityisesti tämä korostuu käytettäessä rukouksia, jotka ovat vuosisatoja vanhoja, kuten rukouskirjaan painetut viikonpäivien rukoukset.

Monet arkeen ja kutsumukseen liittyvät rukoukset on laadittu yksilön hartautta ajatellen, mutta niitä voi käyttää myös yhteisissä rukouksissa, esirukousluonteisesti tai esimerkiksi vapaamuotoisen kokoontumisen rukoushetkessä. Kirkkovuoden rukoukset ovat sellaisia, että ne on tarkoitettu erityisesti kotona luettaviksi – ei jumalanpalveluksen päivän rukouksen tilalla.

Omassa ja kodin hartauudessa myös psalmien lukeminen voi olla hyödyllistä, sen mukaan kuin aikaa ja kärsivällisyyttä osallistujilla riittää. Koko psalmtarin läpikäyminen sijaan voi rukoilla vaikka viikon jotain tiettyä psalmia, niin että sitä rupeaa osamaan jo ulkoa – ääneen lukeminen tai resitointi helpottaa tässä. Halutessaan voi seurata kirkkovuoden sunnuntaipäivien mukaisia psalmeja myös viikolla.

MITEN OTTAA KIRJA KÄYTTÖÖN?

Kodin yhteisiin hartauksiin riittää useimmiten uskontunnustus, Isä meidän ja katekismusrukoukset. Jos aikaa on, voidaan esimerkiksi sunnuntaiaamuna rukoilla yhdessä rukous kirkkoon mentäessä. Perheenjäsenten kastepäivinä voidaan lukea rukous kastepäivänä. Adventtiaikana ja paaston aikana voidaan ottaa kirkkovuoteen kuuluva rukous mukaan päivähartauksiin tai lauantai-illan hartauksiin valmistauduttaessa seuraavan päivän kirkonmenoja varten. Suurina juhlapäivinä voidaan iltarukouksessa vielä kiittää juhlasta ja lukea päivään kuuluva rukous.

Mitä useammin samoja rukouksia käyttää, sitä luontevampi osa yhteistä rukousta niistä tulee ja sitä enemmän hedelmää ne tuottavat painuessaan sydämeen. Kun joku lähimmäinen pyytää esirukousta perhe-elämäänsä, työhön tai elämän koettelemuksiin, rukouskirjasta voi löytyä sopivia sanoja. Vaikka rukoukset ovat minämuodossa, esirukoilija voi rukoilla ne sellaiseen ikään kuin sanottaen rukouksen toisen puolesta.

Rukous kirkosta lähtiessä tai kotiin tultua

Laupias Jumala, taivaallinen Isä, joka olet pyhän sanasi hengellisellä ruualla ja Poikasi ruumiilla ja verellä runsaasti ravinnut meitä, niin että sielumme on saanut virvoituksen ja omatuntomme levon! Lisää uskomme ja toivoamme, anna armonsi täyttääksemme maallisen kutsumuksemme sinun mielesi mukaan ja toteuttaaksemme elämässämme sen, mitä pyhästä sanastasi tänään olemme kuulleet. Johdata tiemme

tullaksemme jälleen ilomielin pyhään temppeliisi. Mutta jos pyhän tahtosi mukaan meidät viimeisen kerran kirkkoon johdatit, niin vahvista meitä, armollinen Jumala, että sinuun uskoen ja turvaten täältä erkanisimme ja meidät taivaalliseen temppeliisi laskisit, että sinua siellä suuressa seurakunnassa iankaikkisesti kiittäisimme ja ylistäisimme. Amen.

ANDLIGT OCH VÄRLDSLIGT REGEMENTE – MEDBORGARSKAP OCH FÖRMÅGAN ATT TOLKA TIDENS TECKEN

✍️ TOMAS APPELQVIST

📷 WIKIPEDIA

I förra numret presenterades en artikel med i huvudsak bibliska och historiska perspektiv på frågan om medborgarskap. I den aktuella situationen, med pågående flyktingkris, har flera kristna individer och kyrkor engagerat sig, både i det praktiska arbetet och i den samhällseliga debatten. Syftet med denna artikel är att föra samman perspektiven från det förra numret med den nutida situationen.

TROHETEN MOT HERREN ÄR VIKTIGAST

Lutherdomen har, i likhet med Paulus och Bibeln som helhet, normalt en övervägande positiv syn på det världsliga samhället. Det är viktigt att det vid sidan av det andliga regementet (Kyrkan med dess sju kännetecken) finns ett världsligt regemente som garanterar ordningen i samhället. Samtidigt finns det förstås flera passager i Bibeln där det varnas för makthavarna. Pauli ord från Apostlagärningarna 5:29 ”Man måste lyda Gud mer än människor” gäller alltid. I Uppenbarelseboken 18, särskilt vers 2-4, uppmanas den kristna människan att lämna det fallna Babylon och inte ta del av hennes synder.

Det kristna livet är en balansgång mellan att å ena sidan känna igen Guds ledning hos alla folk av god vilja oavsett tro och å andra sidan lyda Gud i allt. För att lyckas i denna viktiga fråga behöver de kristna tala med varandra ingående i församlingen, även om världsliga och politiska saker. Överhuvudtaget kan man säga att flera kyrkliga splittringar som uppstått under de senaste hundra åren har uppkommit som en följd av ”politisk sömnaktighet”, snarare än som en följd av rent teologiska skiljaktigheter.

En av de allra viktigaste insikterna från reformationens inledning är viktigen av det allmänna prästadömet. Alla döpta är kallade att bära fram ”andliga offer” åt Gud utifrån våra särskilda kallelser i kyrka, samhälle och familj.

Det allmänna prästadömet utövar vi när vi lyssnar på prästernas förkunnelse, tillämpar det som sägs på oss själva och tar emot sakramenten. Vi utövar också det allmänna prästadömet i vår förbön för andra, när vi stämmer in i Kyrkans trosbekännelse och vittnar om Kristus för världen. Detta är kärnan, som också gör att vi kan bli goda medborgare i de gemenskaper vi finns i.

Samtidigt har det allmänna prästadömet sin viktiga förlängning i vardagen, när vi utför de gärningar som hör till vår kallelse och ofta möter personer utanför Kyrkans gemenskap. För att förstå Guds ord rätt, hur just jag ska följa ett visst bud i exempelvis Dekalogen, undervisade den lutherska kyrkans fäder ofta utifrån den så kallade treståndsläran, där vi har olika ansvarsområden på tre plan, det kyrkliga, det politiska och det ekonomiska. Byggstenarna i denna lära finns i Efesierbrevet 2. Läran hämtade fler insikter från andra Bibelställen och antika filosofer som Aristoteles och utvecklades vidare genom hela medeltiden för att nå sin kulmen i den lutherska reformationen. Utifrån en sådan undervisning förstår vi tydligare de olika dimensionerna av ordet medborgarskap och vi blir utrustade att strida på Guds sida i såväl det andliga som det världsliga regementet.

ATT INTE FÖRLITA SIG PÅ MÄNNISKOR

Samtidigt som Bibeln tydligt betonar vikten av att känna igen Guds vilja i allt som är äkta mänskligt ger den en väldigt realistisk bild av vilket bemötande man som medborgare i Guds familj kan förvänta sig av andra människor. I 1 Johannesbrevet 3:13 läser vi till exempel ”Bröder, var inte förvånade över att världen hatar er”. Dessa apostlaord anknyter till det som Jesus själv sade till lärjungarna i Matt 10:17 ”Akta er för människorna. De skall utlämna er åt domstolar, och i sina synagogor skall de gissla er.”

Vi har tidigare sett hur Paulus definierar kärlek som Guds ords uppfyllelse. Genom hela Bibeln, tydligast i Kristi korsfästelse, ser vi hur människor inte kan tåla denna kärlek utan försöker lägga skulden hos andra, hellre än att se den hos oss själva. För övrigt var Paulus i Apg 22 gripen just därför att de som sade sig vara Guds folk hade ropat (vers 22) ”Bort från jorden med en sådan människa! Han bör inte få leva.” Liknande utsagor fick Frälsaren själv höra när folkskaran, i vilken de allra flesta var troende judar, ropade ”Bort med Honom, bort! Korsfäst Honom” (Joh 19:15). På grund av synden tål vi människor inte äkta godhet och kärlek. Detta finner vi ständiga bevis på också i de frommas te kretsar.

MEDBORGARSKAPET I KRISTI KROPP

Kristus identifierade sin egen kropp med Jerusalems tempel (Joh 2:19-21), vilket var en viktig bakgrund till den anstöt som Han vållade. Av andra ställen i NT (till exempel 1 Kor 3:16f) vet vi att templet också identifieras med församlingen och varje enskild troende. Detta är en viktig utgångspunkt för flera viktiga frågor som har kommit upp till diskussion i nutiden, exempelvis kring hur Kyrkan byggs upp. Detta är ytterligare en punkt där det viktigt att tänka på hur den tidiga lutherdomen uppvärderade det allmänna prästadömet och varje kristen människas kallelse i såväl andliga som politiska och ekonomiska frågor. När vi tar vårt uppdrag i detta prästadöme på allvar och tar ansvar för världsliga saker stärker vi församlingen och synliggör Kristi kropp.

Efesierbrevet 2, särskilt vers 19-22, ger oss dels en illustration av hur de tre stånden i behövs i församlingens liv, dels möjlighet att återupptäcka ett sunt bibliskt perspektiv på uppbyggelse. I nutiden har ju ”uppbyggelse” ofta kommit att betyda antingen något på känslans plan som man får genom att

lyssna till predikan eller andra delar av en gudstjänst, eller något som de kristna ska göra som en tjänst åt Gud och åt de andra i församlingen. De här båda perspektiven kan framskymta som undantag i ett bibliskt kyrkoliv, men tonvikten ligger enligt hela Nya Testamentet alltid på vad Herren gör, när Han drar oss ut ur världen (ekkle-sia betyder ju ”utkallad”) och in i det uppbyggningsarbete där Treenighe-tens alla personer är de enda aktivt handlande personerna. I NT står ”uppbyggelse” nästan alltid för Guds hand-lande med församlingen som helhet. Det som vi gör eller får som individer är av underordnad betydelse.

Det här betyder dock inte att för-samlingsmedlemmarna ska vara pas-siva i allting. Som en gemenskap finns det ett stort uppdrag för Kristi kyrka. Det passiva i kristen tro har främst med tillägnet av nåden att göra. Om vi läser Efesierbrevets andra ka-pitel inser vi snabbt att våra försam-lingar har mycket kvar innan vi kan säga att vi fullt ut praktiserar det medborgarskap som vi delar med de he-liga och som visar att vi tillhör Guds familj. Därför borde det passiva mot-tagandet på det andliga planet följas av en vakenhet för nutida utmaning-ar i politiska och ekonomiska frågor.

Även om söndagens mässa naturligt-vis är det viktigaste som händer i en församling under veckans gång inser vi att det är en stor fördel om försam-lingsmedlemmarna kan mötas även i vardagen och samtala om hur vi ska ”förrätta vårt andliga offer” i politiskt och ekonomiskt avseende.

LÄRDOMAR FÖR DET PRAKTISKA FÖRSAMLINGSLIVET I NUTIDEN

Två korta insikter kan vi avslutnings-vis lyfta fram från de texter som vi har granskat ovan. För det första har vi sett att det huvudsakliga hindret för att praktisera kristen tro ytterst sällan är världsliga makthavare, det ekonomis-ka systemet eller samhällets ordnin-gar. Istället är det synden som är vår fiende. Vi möter synden hos världens människor, men också hos oss själva och Guds folk. Vi har alltid vår gam-la människa med oss och därför kan vi aldrig, inte ens i den lilla försam-lingsgemenskapen, helt stänga dörren för synden. Om vi verkligen vill utöva ett bibliskt medborgarskap ska vi in-te falla för frestelsen att tro att en viss form av kritik mot samhället ska kun-na bygga upp Kristi Kyrka. Vi ska dä-remot studera de bibliska motiven och använda dem för att tolka hur vi kan låta Guds plan förverkligas i våra liv i

enlighet med de ordningar som finns angivna i Bibeln.

För det andra har vi sett att Kristi Kropp är ett tempel som alltid är öp-pet för nya människor. De stora kri-serna i nutiden gör att vi har kommit in i en ny ”folkvandringstid” av glo-bal omfattning. Under det senaste året har flera antika tempel från det hed-niska Romarriket samt kristna kyrkor och kloster förstörts av extremistgrup-per som har som slutmål att endast en viss tolkning av islam ska gälla. Vissa flyktinggrupper som söker skydd i Eu-ropa representerar kristna traditioner som skulle kunna lära oss en hel del, inte bara om medborgarskapets bety-delse utan också om andliga offer och martyrskap.

Utifrån de begränsade möjlighe-ter vi har får vi öppna våra portar för fler medborgare. Detta gäller förstås främst på trons plan, men som en kon-sekvens av det borde vi också vara öppna för att ta emot personer som medmänniskor i det världsliga rege-mentet och dela politikens och ekono-mins villkor med dem. Så utför Her-ren sitt uppbyggnadsarbete och sam-lar fler medborgare i det tempelbygge som ska bestå för evig tid.

LUTERILAINEN SEURAKUNTA LÄHELLÄ JA KAUKANA

✍️ HARRI LAMMI

Eläessämme islamilaisen maailman keskellä noin 20 vuotta teimme töitä tunnustustenvälisessä kristillisessä järjestössä. Saimme äärettömän paljon tästä työyhteisöstä, työtovereilta ja kansainvälisestä tiimistämme. Olemme Jumalalle kiitollisia näistä vuosista.

Näinä työvuosina sydämeni sai ravintoa enenevässä määrin luterilaisista hartaus- ja saarnakirjoista. Elimme hengellisen sodankäynnin keskellä ennalta arvaamattomissa olosuhteissa, joihin mahduttui sodan keskellä elämistä, evakkomatkoja ja ääriislamilaisen valtaapitävän sissijärjestön jatkuvaa uhkailua julkisesti radiossa kuultuna ja myös henkilökohtaisesti koettuna.

Uskoni ammensi enenevässä määrin ravintonsa siitä, että ”Jumala vanhurskauttaa minut jumalattoman” (Room. 4). Jumalan sanan armolupaukset tulivat rakkaiksi. ”Älä pelkää, Siion, älkööt kätesi hervotko. Herra, sinun Jumalasi, on sinun keskelläsi sankari joka auttaa, hän ilolla iloitsee sinusta, hän on ääneti sillä hän rakastaa sinua, hän sinusta riemulla riemuitsee.” (Sef. 3:16–17) Aina tätä Pyhän Raamatun kohtaa lukiessani hämmästyin, sillä minähän olin ja olen syntinen mies. Kuinka voisi olla mahdollista, että Jumala puhuisi näin käsitämättömällä rakkaudella ja henkilökohtaisella ilolla minulle raadolliselle syntiselle miehelle? Jumala taivutti yhä uudelleen minua uskomaan, että koska Jumala vanhurskauttaa jumalattoman, on tämä lupaus Kristuksessa totta myös minulle. Puhuin usein työtovereilleni raamatullisesta uskosta ja lähetystyöstä. Nämä kiteytyvät minulle samaksi kuin luterilainen usko. Sydämessäni vahvistui näky luterilaiselle lähetystyölle.

Ajatteleva ihminen kysyy, mitä sellaista luterilainen lähetystyö antaa, mitä muut protestanttiset tunnustuskunnat ja heidän tekemänsä lähetystyö eivät jo antaisi. Tiivistän tähän oman ymmärrykseni ja kokemuksen.

Jumalan lain ja evankeliumin erottaminen. Osallistuimme kansainvälisen seurakunnan jumalalpalveluksiin. Saarnoja kuunnellessani olin usein ahdistunut. Saarnoissa korostui (jalojen uskon ystävien ja veljien saar-

” *Olen saanut syvemmin löytää islamityön vuosinamme aarteiden ja aidon helmen: luterilaisen uskon.*

naamina) kuuliaisuus, pyrkimykset ja pyhitys, joissa syntisen ajateltiin vähitellen muuttuvan vähemmän syntiseksi. Käsitin yhä voimakkaammin, että oikea raamattukäsitys, oikea lain ja evankeliumin erottaminen, on levollisen armosta elämisen edellytys. Varsinkin Lutherin Sidottu ratkaisuvälta ja Krummacherin Elija Tisbiläinen auttoivat minua tässä.

Perisynti. Monissa tunnustuskunnissa opetus synnistä jää hyvin pinnalliseksi. Kun elimme islamin keskellä, jossa synty oli vain ihmisen heikkous ja sitäkin kahdenlaista – pieniä syntejä ja suuria syntejä – on ihminen valmis kaikenlaiseen eksytykseen ja väärin luuloihin itsestään ja Jumalasta. Luterilainen oppi perisyynnistä on täsmällinen, terävä ja oikea totuus ihmisestä. Se ainoana ajaa Kristuksen luokse löytämään leposijan Jeesuksen verihaavoissa.

Jumalan armo Kristuksessa. Islamilaisissa omien ansioiden kerääminen ja epävarmuus Jumalan armosta ja laupeudesta ovat jokapäiväistä leipää. Raamatullisessa ja samalla luterilaisessa uskonkäsityksessä ihminen ei

voi tehdä mitään pelastuksensa eteen – Jumala pelastaa yksin armosta ja yksin uskon kautta.

Kaste – Jumalan työ. Näin ja opin huomaamaan, miten paljon kasteessa korostettiin ihmisen kuuliaisuutta ja julkista tunnustautumista seurakunnan edessä. Vaivihkaa Jumalan työstä tehtiinkin ihmisen kuuliaisuuden askel. Luterilainen opetus kasteessa tapahtuvasta uudestisyntymisestä ja uskon lahjan saamisesta on harvinainen mutta oikea selitys Raamatun teksteistä.

Ehtoollinen – Jumalan Pojan ruumis ja veri. Olen nähnyt paljon sellaista ehtoollisen nauttimista, missä ehtoollisen asetussanoja ei lausuta täydessä muodossaan ja ehtoollisleivän ja ehtoollisviinin ajatellaan olevan vain symbolisia kuvia Jeesuksen ruumiista ja verestä. Raamatullinen ja luterilainen usko pitäytyy Jeesuksen selviin ja yksinkertaisiin sanoihin: ”Tämä on minun ruumiini – tämä on minun vereni”. Tämä vain voi virvoittaa säikähtyneen omantunnon.

Olen saanut syvemmin löytää islamityön vuosinamme aarteiden ja aidon helmen: luterilaisen uskon. Suomeen tultuamme olemme myös saaneet löytää syvemmin luterilaisen seurakuntayhteyden merkityksen. Rukoukseni on, että Jumala synnyttäisi luterilaisia ydinseurakuntia islamilaiseen maailmaan, koska luterilainen usko, käsitys Raamatusta ja luterilainen tunnustus ovat väkeviä islamin keskellä. Tämä kallis aarre ja helmi voi antaa sellaisen virvoittavan Elämän Veden muslimeille, jollaisesta he eivät ole osanneet uneksiakaan. Voisinko luterilaisena kristittynä ajatella muuta kuin lähetysstrategiamme mukaan: ”luterilainen seurakunta lähellä ja kaukana”?

”...samoin pitää meidänkin uudessa elämässä vaeltaman.” (Room. 6:4)

Kun Jeesus Marian kohdusta alkaen eli pyhän elämän, hän eli sen sinun puolestasi. Kun sinun Herrasi ja Vapahtajasi kärsi verisen kuoleman, hän kärsi sinun tähtesi. Kun hän kuoli, hän kuoli sinun kuolemasi. Kun hänet laitettiin hautaan, hän otti puolestasi vastaan haudan tukahduttavan pimeyden. Kun hän nousi kuolleista, hän nousi esikoisena kuoloon nukkuneista, jotta sinulla olisi hänessä ylösnousemus ja elämä. Kun hän astui ylös taivaaseen, hän kulki sinun taivastiesi edelläsi.

Pääsiäisen ilo on omanasi kasteesi tähden. ”Niin olemme siis yhdessä hänen kanssaan haudatut kasteen kautta kuolemaan, että niinkuin Kristus herätettiin kuolleista Isän kirkkauden kautta, samoin pitää meidänkin uudessa elämässä vaeltaman.” (Room. 6:4) Koska sinut on kastettu, olet jo kerran kuollut ja noussut ylös uuteen elämään!

Mikä sitten kuoli ja mikä jäi uuteen elämään?

Sinussa oleva vanha minä kaikkinen synteineen ja himoineen on tapettu ja haudattu. Ymmärrätkö: nekin synnit ja himot, jotka sinua eivät jätä rauhaan, ovat jo tapetut ja haudatut. Koko vanha Aadam tai Eeva sinussa on jo haudassa. Sitä ei kannata kuunnella eikä varsinkaan totella. Jumalan silmissä vanhaa minää ei enää ole kastetun elämässä, vaan se on jo saanut rangaistuksen Kristuksen kärsimisessä ja kuolemassa. Kaikki se sinussa, mikä on syntiinlankeemuksen turmelemaa ja pilaamaa, kaikki se, minkä liiankin tutusti tunnet synnintunnustuksen sanoissa, on tapettu ja haudattu.

Vanhan minän kuollessa uusi ihminen nousi ylös. Se on uusi minä Kristuksessa ja elää iankaikkisesti Jumalalle vanhurskaana ja puhtaana. Ymmärrätkö, rakas kristitty: pyhä Jumala näkee sinussa vain tämän uuden minän. Olet uudestisyntynyt elämään pyhää pelastetun ihmisen elämää. Jumalan Henki on synnyttänyt sinut uudesti ja vapauttanut orjuudesta Hengen johdattavaksi. Sinä tahdot elää lakiin kirjatun Jumalan tahdon mukaisesti ja teet kaiken alttiisti ja iloisesti. Tekosi eivät enää ole lain tekoja, vaan Hengen tekoja eli hedelmiä. Elämässäsi ja teoissasi vaikuttaa ”mielen laki” ja ”Kristuksen laki”. Sinä et enää elä lain alla, vaan armon alla.

Kun elät uudestisyntyneen ihmisen elämää, huomaat hyvin nopeasti, ettei sinua ole uudistettu täydellisesti ja läpikotaisesti. Vanha minä sinnittelee hengissä. Sinussa on alkanut hengen sota lihaa vastaan. Muista, että Jumala tekee kuitenkin työtään. Kristuksen täydellinen kuuliaisuus peittää kyllä sinun syntisi, eikä synnistä seuraa Kristukseen uskovalle kadotustuomiota. Pyhä Henki on alkanut ottaa sinussa vanhaa Aadamia hengiltä ja uudistaa sinussa uuttaa minää. Hän toimii Jumalan sanan kautta. Sisällisen ihmisen puolesta yhdyt ilolla Jumalan lakiin, mutta jäsenissäsi oleva laki tekee vastarintaa uuden mielesi laille. Siksi et siis ole kristittynä milloinkaan vailla lakia, mutta et myöskään lain alla.

Kristus nousi kuolleista ja herätti sinut uuteen elämään!

Kalle Väätäinen

H'MAT LUOTTAU JUMALAN HUOLENPITOON

✍️ 📷 JANNE KOSKELA

H'mat Rocham, tuttavallisemmin Maat, istuu kanssani samaan pöytään kirkkokahveilla. Kahdeksantoistavuotias neito on hiihtolomalla Karkun evankelisen opiston nuorisotyön linjalta ja puuskahtaa selevällä Oulun murteella, että aamulla piti huolehtia, että nuoremmat sisarukset heräävät varmasti ajoissa kirkkoon. He eivät ole vielä yhtä omaakohtaisesti ehtineet oivaltaa sitä, minkä Maat perheen esikoisena on: Kristitty tarvitsee seurakuntayhteyttä – jopa enemmän kuin teini aamu-uniaan!

Viikkoa aiemmin tapasimme Maatin kanssa, kun hän järjesti hiihtolomansa alkuun kotonaan nuortenillan seurakuntamme jarainuorille.

– Kun ne ei oikein tunne toisiaan, ja niitten on siksi vaikia tulla nuorteniltoihin Ja se olis kuitenkin tärkeää, Maat taustoittaa.

Tarkoituksena oli siis auttaa nimenomaan Kaakkois-Aasiasta kymmenkunta vuotta sitten Suomeen pakolaisina tulleiden jaraiperheiden nuoria tutustumaan ja rentoutumaan toistensa seurassa. Hue-äiti oli tehnyt herkullista nuudeliruokaa, jota Chung-isä pitämäni raamattuopetuksen jälkeen annosteli suurella kauhalla jokaiselle vieraille. Kokemuksesta jo tiesin, että lisää saa aina jos on nälkä tai muuten vain varomattoman nopea syömään lautasen tyhjäksi. Ja että lisäkastike pienessä kupissa on äärimmäisen tulista.

Ruuan jälkeen pelattiin ja leikittiin yhdessä, ja kun lähdin kotiin, kuusi nuorta, jotka paikalle saapuessani olivat istuneet hiljaisina sohvassa, pulisivat ja kikattivat keskenään jo luontevasti. Maat taitaa osata hommansa!

USKO MERKITSEE TURVALLISUUTTA

Miksi Maatin mielestä on tärkeää, että sisarukset tulevat aamulla kirkkoon ja nuoret saadaan nuortenilta? Siksi, että hänelle itselleen usko Jeesukseen

on tärkeä juttu. Ja Timoteuksen seurakunta on koti, jonka hän tahtoisitulevan rakkaaksi ja tärkeäksi myös nuoremmilleen, sekä jarai- että suomalaislapsille. Usko merkitsee Maatille turvallisuutta.

– Että tietää, että Jumala hyväksyy, antaa anteeksi ja pitää minusta aina huolen. Tiedän, että en ole yksin, Maat tiivistää.

Kaunis neito kertoo, että rippikoulujan jälkeen hänellä itsellään oli aika, jolloin oli hyvin vaikea nähdä omaa arvoaan.

– Ajattelin vain, että en kuulu joukkoon enkä kelpaa Jumalalle enkä oikein ihmisillekään.

Jumalan kiitos vanhemmat toivat tyttärensä kirkkoon hankalinakin aikoina, ja muutama seurakuntalainen piti aktiivisesti yhteyttä ja kutsui mukaan. Jumalan sana kantoi ja aikanaan kirkastui: Minähän olen arvokas ja rakastettu, ihmeellisesti tehty ja kalliisti lunastettu! Jeesus kuoli minunkin syntieni puolesta.

NUORISOTYÖTÄ OPISKELEMASSA

Tähän luottamukseen Maat tahtoisitulevan Jumalan armon avulla auttaa muitakin, ja siksi hän opiskelee Karkussa nuorisotyötä voidakseen palvella Jeesuksen seurakuntaa omalla paikallaan ja omilla lahjoillaan nyt ja tulevaisuudessa.

Maatilla on intoa järjestää leirejä ja iltoja nuorille. Hän on mukana myös Lähetysshiippakunnan valtakunnallisessa nuorisotyön toimikunnassa, joka yhdessä pohtii, miten hiippakuntamme nuorisotyötä voitaisiin kehittää niin, että lapsilla ja nuorilla olisi hyvä paikka kasvaa ja varttua Jeesuksen turvallisen huolenpidon kohteena myös tulevaisuudessa.

Kun katson tämän nuoren naisen iloa, intoa ja tarmokkuutta, uskon, että Lähetysshiippakunnalla on tulevaisuus. Se on Jumalassa, hänen sanassaan ja nuorissa, jotka ottavat sen todesta ja tahtovat jakaa siitä myös muille.